

Savonlinnassa sykkii elämän tuli

Heinäkuussa järjestettiin ensimmäistä kertaa Fire of Life-festivaali, joka tarjosi keinoja elämänilon löytämiseen. Tarjolla oli astangajoogaa, afrikkalaista nykytanssia ja djembe-rummun rytmiä.

TEKSTI JA KUVA KIRSIKKA OLLANKETO

Saavun Savonlinnaan usean vuoden tauon jälkeen. Pikkukaupungin kauneus toivottaa lämpimästi tervetulleeksi ja askeleet kuljettavat minut Olavinlinnan edustalla olevaan Talisaareen nauttimaan kauniista kesäillasta.

Viimeiset oopperaan menijät kiiruhtavat siltä pitkin linnaan, ja asetun puun alle kirjan kanssa. Jonkin ajan kuluttua kesäsade laittaa minut kuitenkin etsimään suojaa. Ja mikä kaunis näky minua odottaakaan järvelle katsoessani. Ihana sateenkaari levittäytyy taivaalle, ja rauhallinen, hyvä olo valtaa minut kokonaan. Olen valmis vastaanottamaan kaiken, mitä uusi viikko voi tuoda tullessaan.

Olen ilmoittautunut Fire of Life -festivaalin toiselle viikolle osallistuvaksi kaikkiin kolmeen työpajaan, jotka ovat tarjolla. Astangajoogaa olen harjoittanut jo useamman vuoden ajan, ja opettajani **Anne Nuotion** lempeä, läsnäoleva ja rauhallinen tyyli ohjata ja avustaa asanaharjoitusta on ainoa minulle tuttu asia. Olen myös ollut vaikuttunut Annen kyvystä nähdä harjoitus osana koko elämää ja tuoda se keskusteluissa esiin.

Halu kokeilla ja oppia uutta sekä kenties tarve haastaa itseäni sai minut ilmoittautumaan myös afrikkalaiseen tanssiin ja djembe-rummutukseen. Uskon vahvasti tanssin ja musiikin vapauttavaan energiaan.

YHTEYDEN KOKEMINEN

Senegalissa tanssikoulua pitävä **Patrick Acogny** ja Ranskan Toulousesta saapunut **Pascal Ryter** ovat molemmat pitkän linjan taitelijoita ja osoittautuivat viikon aikana aivan mahtaviksi opettajiksi. Heidän otteessaan oli jotain hyvin kokonaisvaltaista. Lempeydellä, kärsivällisyydellä ja aidolla kannustuksella he molemmat loivat yhteenkuuluvuutta. Ryhmissä oli turvallinen ja iloinen ilmapiiri, mokaillua ei tarvinnut hävetä ja lisäohjausta sai pyytää.

Patrick ja Pascal opettivat eri asioita, mutta heidän opetuksensa perustui saman kollektiivisen yhteyden kokemiseen. Annen joogahetket alkoivat aina rentoutuksella ja rauhoittumisella omaan itseensä, sen myötä harjoitettiin aistimista koko tilaan.

Patrickin tanssitunneilla otimme alkuun yhteyden itseen ja olemassa olevaan ympäristöön hakien omaa tapaa liikkua ja kuulostellen kehon sen hetken tuntemuksia. Pascalin opastuksessa opimme kuuntelemaan ja seuraamaan rytmiä ja rentouttamalla saamaan soitosta tasaista ja yhteen sointuvaa.

Kaikessa kolmessa päti sama neuvo: järjelmällä asiat eivät tapahdu vaan tekemällä.

INTENSIIVISTÄ, HIKISTÄ

Tanssitunneilla säestys hoitui Pascalin soitteissa djembeä. Muusikon ja koreografiantanssija-tanssinopettajan pitkäaikainen yhteistyö oli selkeästi aistittavissa ja sen vaikutus tuntien sujumiseen oli ilmeinen.

Tunneilla oli rento ja hyvä tunnelma, jossa jäyhä ja ujo suomalainenkin uskaltautui leikkiin vakavan tekemisen sijaan. Tilan peilittömyys auttoi heittäytymään rytmin viettäväksi ja poisti kehollisia suorituspaineita, kun ei voinut tarkkailla itseään ulkoisesti vaan huomioi keskittyä rytmin kuuntelemiseen ja oman kehon tuntemiseen.

Kurssi pidettiin kaupungin keskustaa lähellä olevalla Sääminkitalolla, josta oli hyvät kulkuyhteydet kaikkialle. Aamupäivällä ehti joogan jälkeen levätä muutaman tunnin ajan ennen rumpuilua, mutta muuten päivät olivat melkoisen intensiivisiä. Kunnon hikoilu kahdesti päivässä (ja kenties useammin jos sattui saunomaan tai pyöräilemään pidempiä matkoja päivän aikana) houkutti väliin pulahtamaan Saimaan veteen.

Kun lähtee tekemään jotain uutta, on melko odotettavaa, etteivät onnistumisen kokemukset seuraa koko aikaa mukana. Etenkin tanssin koreografioiden muistaminen ja joidenkin liikkeiden sujuminen haastoivat itseäni. Vaikka kaikissa työpajoissa oli keskeistä kokemus omasta työskentelystä eikä tarkoituksena ollut vertailla omaa suoritusta muihin, en voinut välttyä huonommuuden tunteilta viikon aikana. Näiden hankalien tunteiden kohtaamisen kautta tunnen kasvaneeni taas hiukan ihmisenä.

Rumputunneilla käyminen auttoi minua saamaan otetta afrikkalaisesta rytmistä, mi-

kä helpotti tanssiin heittäytymistä. Tanssitunneilla opin tuntemaan rytmin koko kehoani enkä vain korvien välityksellä. Koreografioissa Patrick yhdisti perinteisiä afrikkalaisia tansseja nykytanssiin ja oli mielenkiintoista kuulla myös tarinoita tanssien takaa. Se auttoi ymmärtämään vaadittavaa liikettä paremmin, ja vähitellen pystyin löytämään voimaa omaan tanssiini.

Oli yllätys huomata kuinka hyvin viikon aikana pieninä annoksina opitut uudet rumpurytmit ja tanssiaskeleet jättivät muistijälkensä. Afrikkalaiset rytmit ja laulut, joista muutaman opettelimme rumputunneilla, ovat täydellisiä ryhmässä laulettavia hyvämielen lauluja, jotka soivat päässä koko viikon ajan.

FESTARIVIIKON HUIPENNUS

Viikon lopuksi esiinnyimme rumpu- ja tanssiryhmän kanssa torin läheisyydessä olevalla terassilla auringon heliessä sekä esiintyjä että yleisöä. Liian vakavasti emme esiintymiseen panostaneet, mutta siitä huolimatta vatsaan ennen esitystä asettuneet perhoset lentelivät onneksi pois hyvässä yhteishengessä naurun mukana. Kokonaisuudessaan viikon antina itselleni oli pääsy mukaan elämän räjähtävään voimaan, vapautuminen tunnustelevaan omaa kehoa ja päästää ehkä taas hiukan irti sisällä olevasta itsekriittisyydestä.

Ulkomaalaiset opettajat olivat vaikuttaneita suomalaisten tavasta antautua afrikkalaisten rytmien viettäväksi ja keskittyä niin tanssiin kuin djemben soittoon. Lisäksi kesäisen Savonlinnan kauneus ja lämminhenkinen tunnelma olivat heidän mukaansa parhainta.

Nyt on jo ikävä afrikkalaisia rytmejä, mutta onneksi Savonlinnan rakkauden kesä 2013 on suunnitteilla. *

Kirjoittaja on helsinkiläinen opiskelija, joka opettelee elämään täysillä ja vapautumaan menneen kuormasta. Lisätietoa festivaalista www.fol.fi.